

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ Ζ. ΖΟΖΕΦ - ΡΕΝΩ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Ο άρστος Άνσέλιμο, όποτος τύπος, πού παρουσιάζεται ως κινηματογραφικός άστρος, προσπαθεί νά μπλέξη στα δίχτυα του την Λουκιανή, τήν σύζυγο ενός περιφημού θαυματοποιού, τού "Άργοντος" τού Μυστηρίου, όπως τόν λένε, ό οποίος, μέ τά καταληκτικά περάσματα του, έχει άναστατήσει τή Παρίσι. Η Λουκιανή, άν και λατρεύει τόν σύζυγό της, θυμώνει κάθε τόσο μαζί του, γιατί νομίζει πώς την παραμελεί πρός χάριν τής τέχνης του. Καί γιά νά τόν εκδικηθή, πηγαίνει μιά βραδιά μαζί μέ τόν Άνσέλιμο σέ ένα χορευτικό κέντρο, Φεύγοντας άπό κει, ό Άνσέλιμο τήν βάζει σ' ένα αυτοκίνητο, γιά νά τήν πάει στό σπίτι της. Μά όταν έκείνος μένει μόνος, βλέπει μπροστά του μιά ψηλή, μελαχροινή γυναίκα, γκόστη του, χωρίς άλλο, άπό τό παρελθόν, ή όποία του λέει απειλητικά τίς λέξεις : «Σ ε λ γ ο ι» και φεύγει. Ο Άνσέλιμο γυρίζει στό σπίτι του. Μά καθώς ανεβαίνει στό διαμερίσιό του, πνέεται στό χέρι, έπειτα άπό ένα έπισόδιο, μ' έναν σούκο του, τόν καλλιτέχη τού μιούζικ - χάλ Κάρλιο. Τόν χτυπάει άσχημα κι' ό Κάρλιο τού φωνάζει πώς θά τόν εκδικηθή. Τέλος ό Άνσέλιμο μπαίνει στό διαμέριό του κι' εκεί βρίσκει μιά έπιστολή, πού τόν άναστατώνει καί τόν πλημμερίζει άπό φόβο. Παιρνεί τή έπιστολή αύτή και πηγαίνει στό γραφείο κάποιου έμπόρου μαργαριτών, τού Ζακινώ, μέ τόν όποιο είχε άλλστε όποστες συναλλαγές. Μόλις διαβάζει ό Ζακινώ τήν έπιστολή, τρομοκρατείται κι' αύτός. Σέ άλλες μέρες ό Άνσέλιμο λαβαίνει καί δεύτερη απειλητική έπιστολή κι' έπειτα άπ' αύτήν άποφασίζει νά εγκαταλείψει τή Παρίσι. Καθώς λοιπόν κάνει έξαλλος τίς έτοιμασίες τής άναχώρησής του, μπαίνει μιά έξαλλή ή Λουκιανή, ή όποία του λέει ότι είχε πρὸ ολίγου μιά τρομερή σκηνή μέ τό σύζυγό της. Τού άνακουώνει έτι δειν πρόθυμη νά τόν άκολουθήσει στό κώλυον καί τού έπισημαίνεται τά χρήματά της, τά κοσμήματά της, άλλας μιούδι εκατομμυρίου περίπου φράγκων, και φεύγει. Μά ξαναγυρίζοντας στό ξενοδοχείο της, ή Λουκιανή συμφιλιώνεται μέ τό σύζυγό της καί άμέσως τρέχει πάλι στό σπίτι τού Άνσέλιμο, γιά νά ξαναπάρει τά κοσμήματά καί τά χρήματά. Έκείνος όμως αρνείται νά της τά επιστρέψει και ή Λουκιανή, άρπάζοντας ένα σιδερένιο χρονοκόπτη, όρμαί μαινομένη έναντίον του... Έπειτ' άπό λίγη ώρα, ό Άνσέλιμο βρίσκει νεκρός στήν κάμαρά του. Οι άστυνομικοί φθάνουν άμέσως επί τόπου καί άρχίζουν τίς έρευνες γιά ν' άνακαλύψουν τόν δολοφόνο, άλλες τους δέ ή ύπόψις στρέφονται κατά τού Κάρλιο, γιατί ξέρουν πώς απείλησε τόν Άνσέλιμο ότι θά τόν σκοτώση.

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

Ο άστυνομός έκανε ό,τι του έπεε ζ Κάρλιο. Τό όνομα τού τανκού ήταν πράγματι: «Καλημέρα, κυρία».

—Καί τώρα, κύριε Κάρλιο, έπεε ό διαμερισμάτάρχης, θά μπορούσατε νά μου πείτε, γιατί, όταν προσπαθούσαν ν' άνοίξουν τήν πόρτα καί όλος ό κόσμος έβριζε στό κεφαλόσκαλο, έσες ξανακατεθήκατε στό διαμέρισμά σας ;...

—Γιατί, άπλούστατα, έκλαγαν τά δύο κοριτσάκια μου, καθώς ξύπνησαν τρομαγμένα άπό τή φασαρία πού γινότανε στό σπίτι... Έπειτα ελγα τά χέρια μου γεμάτα αίματα κι' ήθελα νά τά πλύνω... Δέν τό βρίσκατε αύτό φυσικό ; Καί τώρα, πριν άπευθύνετε καμιά κατηγορία έναντίον μου, θά μπορούσατε νά μου εξηγήσετε, πώς ό Άνσέλιμο έκλείσισε τήν πόρτα άπ' έξω και μπήκε κατόπιν μέσα ;

—Σωπάστε ! φώναξε ό διαμερισμάτάρχης. Περιμένετε νά σας ρωτήσουν !

Έκείνη τή στιγμή, ό Νταρμπουάν γύρισε μέ περίφημο ύφος, συνοδευόμενος άπό τούς άξιωματικούς Λεμπρετόν και Λαρντύ.

—Δέν βρήκαμε τίποτε, άρχηγέ, έπεε ό Λαρντύ, ούτε στήν κάμαρά του, ούτε άπάνω του.

Ο διαμερισμάτάρχης Ίνιέτ σκέφτηκε μιά στιγμή κι' έπειτα έπεε :

—Κύριε άστυνόμε Μπλασέ, θά ψάξετε μαζί μ' αυτών τόν Νταρμπουάν σ' όλο τό διαμέριόμα τό θύματός, γιά νά βητα άν τά κοσμήματα και τά χρήματα βρίσκωνται ακόμα έξω. Κύριε Μπλασέ, έμποδισατε, σάς παρακαλώ, αύτό τόν τύπο ν' άγγίξει τίς λείες επιφάνειες, έπάνω στις όποιες μπορεί νά υπάρχουν δακτυλικά άποτυπώματα. Μήν άγγιζετε τό πτώμα, πού βρίσκεται έξω στό δεξί δωμάτιο... Μά μπορείτε νά ψάξετε τά ρούχα του, πού εινε κρεμασμένα εκεί μέσα... Έσύ, Λεμπρετόν, κατέβα μαζί μέ τόν Κάρλιο τό διαμέριόμα του και περιμένε με εκεί.

Η άναζητήσιος μέσα στό διαμέριόμα τού Άνσέλιμο δέν έφεραν κανένα άποτέλεσμα. Τά κοσμήματα και τά χρήματα δέν βρισκότουσαν πουθενά.

Έκείνη τή στιγμή, έσπασαν γένα πρόσωπα μπήκαν μέσα : Ήταν ό άρχηγός τής σμήμασας, συνοδευόμενος άπό τούς δύο βοηθούς του και τό δόκτορα-Κοριάρ, τόν περιφημο Ιατροδικαστή.

—Καθώς μάθαμε, έπεε ό Ιατροδικαστής, τά πράγματα εινε

τόλο υπερβεβαιω, κύριε Ίνιέτ. Θά βρισκόσαστε χωρίς άλλο σέ δύσκολη θέση...

—Μπα, καθόλου ! άπάντησε ό διαμερισμάτάρχης. Δέν έξρω βέβαια πώς έγινε τό έγκλημα, μά κρατάω τό δολοφόνο... Καί τώρα κύριοι, σάς έγκαταλείπωμε στό διαμέριόμα τού έγκλήματος, γιά νά κάνετε τί δουλειά σας. Άν χρειαστήτε τίποτε, θά τοηλάτατε άστυφύλακες θά περιμένουν στό κεφαλόσκαλο.

Καί ό κ. Ίνιέτ, ό άστυνόμε, ό Λεμπρετόν κι' ό Λαρντύ κατέβηκαν στό τρίτο πάτωμα...

Όταν μπήκαν στό διαμέριόμα τού Κάρλιο, ό διαμερισμάτάρχης έπεε :

—Κύριε Κάρλιο, θά σας κάνουμε μιά έρευνα ;...

—Ευχαριστώ... Δέν έχω τίποτε κρυφό... Μοναχά, προσπαθήστε, κύριε, νά μήν τρομάξετε τά κοριτσάκια μου.

Η έρευνα άρχισε άπό τήν τραπεζαρία και δέν βάστηξε, παρά ελάχιστα.

Μιά καρέκλα τράβηξε άμέσως τήν προσοχή τού Λεμπρετόν, ό όποιος τήν έπήγε κοντά τή λάμπα για νά τή δει καλύτερα... Έλαφρά ίχνη αίματος ήσαν έπάνω της...

Δέν μου λέτε, Κάρλιο, ρώτησε, όταν πρὸ ολίγου κατεθήκατε γιά νά πλύσετε τά χέρια σας, καθώς λέτε, άγγιζατε κατόπιν αύτή τήν καρέκλα ;

—Όχι, άσφαλώς όχι !... Πήγα κατ' εϋθείας στήν κουζίνα, όπου έπλυνα τά χέρια μου και κατόπιν στήν κάμαρά τών κοριτσιών μου.

—Γιά νά δω τούς πάτους τών παπουτσιών σας ;... "Α ! Έχουν αίμα...

—Καθόλου καταληκτικό, κύριε, άφού περπάτησα στό διαμέριόμα τού Άνσέλιμο...

Ο Νταρμπουάν κύτταξε γοήγορα τούς πάτους τών δικών του παπουτσιών και ψιθύρισε :

—Πάντως, εγώ δέν έχω τίποτε... Είχα τύχη πού δέν περπάτησα καθόλου κει μέσα...

—Είσαι λοιπόν βέβαιος, Κάρλιο, ότι δέν έπιασε καθόλου αύτή τήν καρέκλα ; ρώτησε ό Λεμπρετόν.

—Βεβαίωτος ! Τί ιδέα κι' αύτή !...

Ο ένομοτάρχης άνέθηκε τότε σέ μιά άλλη καρέκλα, κι' άρχισε νά ψάχνει τό έπάνω μέρος τού ντουλαπιού, κάτω άπ' τό όποιο είχε βρεθή ή ματωμένη καρέκλα.

Άμέσως βρήκε μέσ' στό ντουλάπι ένα μικρό πακέτο.

—Άρχηγέ, κυττάχτε λοιπόν αύτό τό πακέτο !

Καί τό έδωσε στόν κ. Ίνιέτ, ό όποιος τό άνοίξε άμέσως.

—Ένα περιδέριο, ένα μπρασελέ κι' ένα δαχτυλίδι έπιασαν άμέσως στό πάτωμα !...

—Α ! μά άναγνωρίζω αύτό τό κολλιέ ! φώναξε ό Νταρμπουάν. Τό εσχάριος μέσα στό σωρό, πού είχε μπροστά του ό Άνσέλιμο, έπάνω στό τραπέζι... Δέν έμοιαζε μέ κανένα άλλο, γιατί έχει τριχρωμες πέτρες... Επίσης πού φαίνεται πώς άναγνωρίζω τό μπρασελέ και τό δαχτυλίδι... Μά δέν θά έπιανα όρο κι' αύτά... Όσο όμως γιά τό περιδέριο, δέν γελιέμαι καθόλου.

—Ε, λοιπόν, Κάρλιο, τί έχεις νά πεις ; ρώτησε ό Λεμπρετόν. Ο δυστυχιόμενος τραγουδιήσθε κατάταληκτος τά κομμάτια.

—Δέν είδα ποτέ μου αύτά τά πράγματα ! τράυλισε. Δέν ξέρω πώς βρέθηκαν μέσα στό ντουλάπι μου.

Καί άφού έπεε τά λόγια αύτά, στήριχτηκε σέ μιά καρέκλα, έχωσε τό πρόσωπό του στό χέριά του κι' άρχισε νά κλαίη... Ο Λεμπρετόν τόν άρπάξε άπό τόν ώμο, τόν τράνταξε δυνατά και τού φώναξε :

—Έμπρός !... Όμολόγησε άμέσως πού έχεις τά άλλα κοσμήματα...

—Μά σας λέω πώς δέν καταλαβαίνω τίποτε άπ' όλα αύτά... Δέν ξέρω τίποτε.

Οι άστυνομικοί έρεύνησαν παντού μέ τή μεγαλύτερη προσοχή. Σήκωσαν τίς δύο μικρούλες πού έκλαίγαν, γιά νά ψάξουν

Σωριάστηκε σέ μιά καρέκλα, έχωσε τό πρόσωπο του στό χέριά του κι' άρχισε νά κλαίη.

τά κρεβάτια τους, τα παπούτσια τους, τα ρούχα τους.

—Όποτε σου έδωσαν αυτά τα κοσμήματα ως μερίδιό σου! Είπε ο άστυνόμες Μπλάσε στον Κάρλιο. Έχεις σίγουρα συνένχο ή συνένχογος. Θά έκανες καλά να μάς πής άμέσως όλη την άλθθεια.

—Μά την έπια! Δέν σάς λέω, παρά μόνο την άλθθεια... Είνε ντροπή ό τρόπος με τον όποιο φερόσατε σ' ένα πατέρα και στα δύο παιδιά του... Μά θα παραπονεθώ... ναι, θα παραπονεθώ.

—Κάνε όπου θέλεις τα παράπονά σου, μά αυτό δέν μάς έμποδίζει να σέ ουλλάθουμε... Άπόψε θα κοιμηθής στή φυλακή κι αυτό ρά σέ κάνει νά σκεφτής καλύτερα... είπε ό Λαρντύ, χτυπώντας τις χειροπέδες στον Κάρλιο, ό όποιος φώναζε, χιπιώνταν και προσπαθούσε να καταφέρη κλωτσιές και κεραλιές στους άστυνομικούς.

Μά έπενέθη ό Λεμπρετόν και κατώρθωσαν να τον συγκρατήσουν.

Η συνουδία όρχισε να κατεβαίνει τη σκάλα "Όλοι οι ένοικοι είχαν βγή για να δούν τον Κάρλιο, που τον κρατούσαν ό Λαρντύ κι ό Λεμπρετόν.

Μερικοί έβριζαν τό δυστυχισμένο τραγουδιστή: "Άφου τό ώδηγούσαν έτσι στή φυλακή, με τις χειροπέδες στό χέρι. Ήταν φυσικό να είνε ένοχος.

Άλλοι όμως τον ύπερασίζοντουσαν: «Άκουσ εκεί—έλεγαν—να φερόνται έτσι σ' ένα τίμιο άνθρωπο, που δέν έκανε ποτέ κακό ούτε σε μιούγα!...»

ΙV

ΟΠΟΥ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΜΠΕΡ-ΔΕΥΟΝΤΑΙ

Την άλλη μέρα, ό διαμερισμά τάρχησ κ. Ίνιέτ, με τά χέρια πίσω στήν πλάτη, έκοθε βόλτες μέσα στό γραφείο του. Είχε περάσει τη νύχτα εάγρυπνος στήν πολυθρόνα του, διαδάζοντας συγκράμματα της έγκληματολογίας. Τόν άπασαχλούσαν τά μυστήρια, που σκέπαζαν τη δολοφονία του 'Ανσέλιμο... και πρό πάντων τό ζήτημα της σιδερένιας πόρτας. Δέν μπορούσε κανείς να κλείση από μέσα αυτή την πόρτα. Μόνοχα απ' έξω έκλεινε... Και όμως είχαν βρή τον 'Ανσέλιμο νεκρό μέσα με τά τέσσερα κλειδιά αυτής της πόρτας κοντά του, μέσα σ' ένα κλειστό κουτί... 'Αφάνταστο! 'Αδύνατο!...

'Ασφαλώς, ή τύχη δέν ήταν μαζί με τον κ. Ίνιέτ!... Νά ήχη μία τόσο μεγάλη θέσι και να μπερδευτή σε μία ύπόθεσι τόσο σκατεινή!...

Η πρωίης έφημερίδες δέν είχαν προφτάσει να γράφουν έν έκτάσει για την ύπόθεσι. Μά ή βραδυές και πρό πάντων της άλλης ήμέρας, δέν παρέλειπαν να τονίζουν ότι τον τελευταίο καιρό, ή 'Αστυνομία δέν φαινόταν καθόλου έπιδέξια κι' ότι πολλοί κακοποιοί γυρίζαν έλευθεροί!...

—'Ηκέρε γιατί του τά έγραφαν αυτά... Ό κ. Ίνιέτ δέν είχε ποτέ καλες οχέσεις με τους άντιπροσώπους του Παισινού Τύπου. Δέν ήταν ποτέ ευγενής μαζί τους.

—'Ενα διακριτικό χτύπημα ακούστηκε εκείνη τη στιγμή στην πόρτα. Κι' έπειτα από μία στιγμή, κι' ό Λεμπρετόν κι' ό Λαρντύ μπήκαν μέσα 'Αμέσως ό κ. Ίνιέτ έτρεξε προς αυτούς μ' έν ένθουσιασμό, που δέν ήταν καθόλου συνηθισμένος.

—'Ε, λοιπόν, τί κάνατε, φίλοι μου;

Ποτέ ως τότε δέν τους είχε άποκαλέσει «φίλους» του.

—Δέν βρήκαμε και σπουδαία πράγματα, άρχηγέ... Θά λάθετε σε λίγο την έκθεσι του Ιατροδικαστού, είπε ό Λεμπρετόν. 'Εμείς τη διαβάσαμε... Η αύτομία απέδειξε ότι ό θάνατος, που προήλθε από ένα χτύπημα του χαρτοκοπίτρος—στη ράχη—ήταν σχεδόν άμεσως... Η αύτοκτομία άποκλείεται... Υπάρχουν πολλά διαχρονικά άποτυπώματα μέσα στό διαμέρισμα... μά κανένα στο χαρτοκοπίτρο...

—'Εξακολούθησε, Λεμπρετόν.

—'Ο οίκος κλειδιών Μπέλι, ό όποιος είχε φτιάξει την κλειδωνιά, μάς πληροφορήσε ότι δέν κατασκευάζει ποτέ δύο κλειδιά για την ίδια κλειδωνιά, ούτε κατόπιν αίτησής του ένδιαφερομένου. Ποτέ... 'Ετσι, άν χάσει κανείς τά κλειδιά του, τόσο το χειρότερο γι' αυτόν... Είνε άναγκασιόμνος τότε ν' αγοράση καινούργια κλειδωνιά... Λοιπόν, τά τέσσερα κλειδιά, που βρέθηκαν μέσα στό κουτί, τά δύο του σύρτη και τά δύο της κλειδωνιάς, είλε τά μόνα που άπάρχουν... Μ' αυτά τά κλειδιά κι' όχι με άλλα κλειδώθηκε ή πόρτα... απ' έξω!

—Μά τότε πώς τά κλειδιά βρέθηκαν μέσα, μέσα στό κουτί;... ώνάνα; ό κ. Ίνιέτ.

—'Εδώ, άρχηγέ, έχουμε σκοτάδια... Τό διαμέρισμα του 'Ανσέλιμο, όπως θα είδατε χθές, αποτελείται από τρεις κάμαρες: Τήν κρεβατοκάμαρη, την τραπεζαρία και την κάμαρη με τη σιδερένια πόρτα, που χρειαζόμυε για γκαρντερόμπα του 'Ανσέλιμο... 'Ιχνη αίματος βρέθηκαν στην τραπεζαρία και τη γκαρντερόμπα... 'Ο 'Ανσέλιμο λοιπόν μπόρε να χτυπήθηκε στην τραπεζαρία και να σύρθηκε κατόπιν στην κρεβατοκάμαρη...

—Αυτό δέν είνε πιθανόν, Λεμπρετόν, άφου ό θάνατος ήταν σχεδόν άκαριαός... Μά κι' αυτό νόγινε, πώς ό 'Ανσέλιμο μπόρε να κλείση από μέσα την πόρτα, απ' ή την πόρτα, που δέν κλείνει παρά μόνο απ' έξω και να βάλη τά κλειδιά στό κουτί; Και τώρα, πέστε μου τί πληροφορίες έχετε γι' αυτούς που είνε άνακατεμένοι στην ύπόθεσι;

—'Ο 'Ανσέλιμο, πρώην έπαγγελματίας χορευτής, ήταν ένας βδελυρός ζιγκολό. Κάθε γυναίκα, που άκούσε τά έρωτόλογά του, έβλεπε τά κοσμημάτά της να κάνουν φερέ... Αυτά που ό Νταρμπουάν ίσχυρίζεται πώς είδε άπάνω του τραπέζι του, από καμιά γυναίκα θα προέρχωνται χωρίς άλλο... Τόν τελευταίο καιρό, ό 'Ανσέλιμο έκανε τον ήθσοπό τό κινηματογράφου, μά χωρίς έπιτυχία... Είχε επίσης μυστηριώδεις πόρους... Τις τελευταίες μέρες φαινόταν πολύ τρομαγμένος... Δέν έξρω όμως για ποιά λόγο... Συγνά, πήγαινε στό μιοδζικ-γάλλ «'Ολύμπια». Για τον Κάρλιο, ή πληροφορίες είνε πολύ καλές... μά λένε πώς θυμάνει εύκολα και είνε πολύ έκδικητικός... Είχε γραμμικές άνάγκες για τη γυναίκα του, που βρίσκεται στό σανατόριο και για τά κορίτσια του... Τίποτε περισσότερο δέν έξέρουμε...

—'Ο Λεμπρετόν, έπειτα από μία στιγμή αισιτής, έπρόσθεσε: —'Πέρασα και είδα τον Κάρλιο μέσα στή φυλακή του. Κρατείται και είνε γεμάτος άνησυχία... Δέν μπόρεσα να μάθω τίποτε γι' αυτόν... Άν δέν είνε ό ίδιος άνοχος, έξερει τον πραγματικό ένοχο... Είνε υπερβεβέμένος στην ύπόθεσι!...

—'Επ'αυτην στην καρέκλα τά ίχνη του αίματος είνε πολύ έλαφρά και τίποτε δέν άποδεικνύει ότι έγιναν απ' αυτόν όταν άνέθηκε στην καρέκλα για να βάλη τά κοσμημάτα μέσα στό ντουλάπι!...

—Και ό Νταρμπουάν;

—Τίποτε τό νεώτερο... Δουλεύει κανονικά, και τίμια, όπως φαίνεται... Κανένας δέν έχει παράπονο μαζί του... Πάντως, έβλαχα δύο ανθρώπους που τον παρακολουθούσαν από τό πρωτό!...

—Και τώρα πηγαίνετε να φάτε γρήγορα κι' οι δύο σας... Σας εχάριστώ... Άν μάθετε τίποτε νε-

ώτερο, τηλεφωνήστε μου!...

—Μάλιστα, άρχηγέ!...

'Εκείνη τη στιγμή, ένας άστυφύλακας μπήκε μέσα.

—'Είν' έξω ένας κύριος, είπε, που έρχεται εκ μέρους του άστυνομίου Ζιράρ. Λέει πως έχει να σας δώση πολύτιμες πληροφορίες σχετικάς με τον 'Ανσέλιμο... Είν' ένας κύριος πολύ καθώς πρέπει!...

Πληροφορίες για τον 'Ανσέλιμο!... Σίγουρα αυτός ό άνθρωπος έπεφτε απ' τον ουρανό!

—'Εφ'ερε τον άμέσως! είπε ό κ. Ίνιέτ. 'Εσείς, Λεμπρετόν και Λαρντύ, πηγαίνετε να φάτε!...

—Άν αυτό δέν σας στενοχωρούσε, θα προτιμούσαμε να μείνουμε εδώ, είπε ό Λαρντύ, χαμογελάοντας.

—Καλά, μείνετε!...

—Και πώς λέγατε αυτός ό τύπος;

—'Ο κ. Ίνιέτ κτύπαζε την κάρτα του έπισκέπτη, που του είχε φέρει ό άστυφύλακας και άπάντησε:

—'Ονομάζεται κ. Ζακινώλ, άπάντησε

—'Ο κ. Ζακινώλ μπήκε μέσα άμωμος, καλοραμμένος. Τό έπαινωφόρι του της ντεμι-σαζόν, του έπεφτε σύμφωνα με τις άπαιτήσεις της μόδας. 'Ενα μαργαριτάρι έλαμπε στή γραβάτα του.

—'Ο κ. Ίνιέτ, βλέποντας την έξαιρετική κομψότητά του, τον κατέταξε άμέσως μεταξύ των ανθρώπων, που έχουν έπαγγελματική άνάγκη να «έπιβάλλωνται».

—Κύριε διαμερισμάτάρχη— άρχισε να λέη ό Ζακινώλ μετα τις συστάσεις—Λυπούμαι πολύ που σας άνησυχώ την ώρα που γεμάτος σας, άν ύποθέσουμε ότι ή έπαγγελματική σας άσχολία σας άφήνουν καιρό για να προεγμιατίσετε. Μά ό άστυνόμος κ. Ζιράρ, ό όποιος με έφερε από καιρό, μου συνέστησε ναρθώ να σας βρω άμέσως. 'Ακολούθησα λοιπόν την σύστασι του, με την έλπίδα ότι θα σας φωνά-χρήσιμος.

(Άκολουθεί)

Είχε περάσει τη νύχτα του εάγρυπνος στην πολυθρόνα του.